

Komisja zauważa, że powyższe przepisy dotyczące sposobu wprowadzania w życie zasad konkurencji w trybie udzielenia koncesji wykazuje dwie cechy dające promotorowi przewagę nad wszystkimi innymi potencjalnymi konkurentami. Po pierwsze, z punktu widzenia przepisów proceduralnych, promotor jest w sposób automatyczny wezwany do udziału w postępowaniu negocjacyjnym zmierzającym do wydania koncesji, bez względu na jakiegokolwiek porównanie jego oferty z ofertami złożonymi przez innych uczestników przetargu. Stąd, nawet jeśli w ramach takiego przetargu zostaną złożone więcej niż dwie oferty lepsze od pierwotnej oferty promotora, postępowanie negocjacyjne tak czy inaczej zostanie przeprowadzone przy wzięciu pod uwagę jedynie dwóch najlepszych ofert oraz oferty samego promotora. Po drugie, z punktu widzenia przepisów materialnych, przyznana promotorowi możliwość zmieniania jego oferty w trakcie postępowania negocjacyjnego celem dostosowania jej do oferty uznanej przez administrację za najkorzystniejszą przekłada się w istocie na przyznanie mu prawa pierwszeństwa w procedurze udzielania koncesji.

Komisja twierdzi, iż przyznanie promotorowi opisanej wyżej przewagi nad potencjalnymi koncesjonariuszami należy uznać za sprzeczne z zasadą równego traktowania.

⁽¹⁾ Dz.U. L 199 z 9.8.1993, str. 54

⁽²⁾ Dz.U. L 199 z 9.8.1993, str. 1

⁽³⁾ Dz.U. L 209 z 24.7.1992, str. 1

⁽⁴⁾ Dz.U. L 199 z 9.8.1993, str. 84

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (druga izba) wydanego w dniu 8 lipca 2004 r. w sprawie T-203/02⁽¹⁾ The Sunrider Corporation przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), wniesione w dniu 29 września 2004 r. przez The Sunrider Corporation. Stroną w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą OHIM był również Juan Espadafor Caba

(Sprawa C-416/04 P)

(2004/C 300/55)

W dniu 29 września 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęło odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (druga izba) wydanego w dniu 8 lipca 2004 r. w sprawie T-203/02 The Sunrider Corporation przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) wniesione przez The Sunrider Corporation, z siedzibą w Torrance, Kalifornia (Stany Zjednoczone), reprezentowaną przez A. Kockläuner, lawyer.

Stroną w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą OHIM był również Juan Espadafor Caba.

Odwołująca się wnosi do Trybunału o:

- 1) uchylenie orzeczenia Sądu Pierwszej Instancji z dnia 8 lipca 2004 r. w sprawie T-203/02 („zaskarżone orzeczenie”);
- 2) obciążenie Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) kosztami postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości;
- 3) stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego z dnia 8 kwietnia 2002 r. w sprawie R 1046/2000-1;
- 4) obciążenie Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) kosztami postępowania przed Sądem Pierwszej Instancji i OHIM.

Zarzuty i główne argumenty

Odwołująca się podnosi, że wyrok Sądu Pierwszej Instancji powinien zostać uchylony z poniżej wymienionych przyczyn:

Naruszenie art. 43 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 40/94 w związku z art. 15 ust. 3 rozporządzenia nr 40/94 (nie wykazane używanie)

Sąd Pierwszej Instancji dokonał niewłaściwej wykładni art. 43 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 40/94 w zw. z art. 15 ust. 3 rozporządzenia nr 40/94 w ten sposób, że błędnie uwzględnił używanie znaku towarowego przez osobę trzecią.

W tym względzie Sąd Pierwszej Instancji niewłaściwie zinterpretował ciężar dowodu ustanowiony w art. 15 ust. 1 i 3 rozporządzenia nr 40/94. Ponadto, Sąd Pierwszej Instancji uwzględnił nieostateczne (domniemane) twierdzenia i dowody przedstawione przez stronę przeciwną. Nadto, Sąd Pierwszej Instancji oparł się na przypuszczeniach zamiast na rzetelnych dowodach. Ostatecznie, Sąd Pierwszej Instancji powinien był zbadać czy w świetle wszystkich istotnych zagadnień stanu faktycznego i co do prawa, nowa decyzja zawierająca tę samą dyspozycję, od której się odwołano, mogłaby zostać wydana w chwili rozstrzygnięcia przez Sąd Pierwszej Instancji.

Naruszenie art. 43 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94: Niewystarczający dowód używania znaku towarowego, na który powołano się w sprzeciwie

Ponadto, Sąd Pierwszej Instancji naruszył art. 43 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94 w ten sposób, że dokonał niewłaściwej wykładni pojęcia rzeczywistego używania w rozumieniu art. 43 ust 2 rozporządzenia nr 40/94.

W szczególności Sąd Pierwszej Instancji nie rozważył wystarczająco, że:

- strona przeciwna przedłożyła jedynie trzy faktury za rok 1996, wystawione na łączną kwotę nie większą niż 3.476,00 euro;

- strona przeciwna przedłożyła za rok 1997 jedynie dwie faktury, wystawione na łączną kwotę nie większą niż 1.306,00 euro;
- przedmiotowe towary stanowiły towary niskowartościowe, a zatem towary produkcji masowej i powszechnego użytku;
- towary te były relatywnie łatwe do zbycia;
- przedmiotowe towary zostały zbyte w najlepszym przypadku jednemu konsumentowi;

dlatego też, znak towarowy ES 372 221 „VITAFRUT”, na który powołano się w sprzeczności nie był rzeczywiście używany w rozumieniu art. 43 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 40/94, ponieważ używany był sporadycznie, okazjonalnie, w minimalnym zakresie i nie na znaczącej części terytorium, na którym był chroniony.

Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94

Ponadto, porównywane znaki towarowe nie są do siebie podobne w sposób mogący wprowadzić w błąd w odniesieniu do towarów „napoje ziołowe i witaminizowane”, dla których wniesiono o ochronę znaku towarowego nr 156 422 „VITAFRUIT”. W szczególności, towary „napoje ziołowe i witaminizowane” z jednej strony i „koncentrat soku owocowego” z drugiej są jedynie trochę podobne, ponieważ posiadają jedynie kilka punktów styczności.

Powyższe opiera się na fakcie, że porównywane towary różnią się od siebie w odniesieniu do swych właściwości produktu, ich surowców oraz okoliczności ich produkcji, a mianowicie maszyn, know-how i urządzeń produkcyjnych, które są niezbędne dla wytwarzania omawianych towarów. Ponadto, porównywane towary różnią się w zakresie sposobu ich używania, ich właściwości funkcjonalnych oraz sposobu dystrybucji. Dlatego też różnice przeważają nad możliwymi wspólnymi cechami omawianych towarów.

(¹) Dz.U. C 233, 28.09.2002 r., str. 26.

Odwołanie od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji (trzecia izba) z dnia 8 lipca 2004 r. w sprawie T-341/02 Regione Siciliana przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione przez Regione Siciliana dnia 29 września 2004 r.

(Sprawa C-417/04 P)

(2004/C 300/56)

W dniu 29 września 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęło odwołanie od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji (trzecia izba) z dnia 8 lipca 2004 r. w sprawie T-341/02 Regione Siciliana przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione przez Regione Siciliana, reprezentowany przez Avvocatura dello Stato.

Składający odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie postanowienia Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 8 lipca 2004 r.

Zarzuty i główne argumenty

- w pkt. 47, 48 i 49 postanowienia czytamy wyraźnie, że podstawę prawną orzeczenia stanowi art. 113 regulaminu Sądu Pierwszej Instancji, który brzmi następująco: „Sąd może w każdym czasie rozważyć z urzędu czy zachodzi niedopuszczalność skargi ze względu na porządek publiczny”. W niniejszym przypadku nie znajdujemy w aktach żadnego „względu na porządek publiczny” mogącego uzasadnić orzeczenie z urzędu przez Sąd o niedopuszczalności skargi. Ponadto Sąd nie zadał sobie trudu wyjaśnienia, jakie mogłyby być i na czym polegałyby te „względy porządku publicznego” mogące być podstawą wszczęcia procedury szczególnej, o której mowa w art. 113 regulaminu. Całkowity brak uzasadnienia w tym względzie spowodował poważne naruszenie podstawowych praw do obrony i zasady kontradyktoryjności;
- naruszenie i błędne zastosowanie artykułu 230 WE w zakresie uprawnienia Regionu Sycylii, a przez to naruszenie podstawowych praw do obrony;
- naruszenie i błędne zastosowanie art. 4 ust. 1 pierwszy akapit rozporządzenia Rady (EWG) nr 2052 z dnia 24 czerwca 1988 r. (¹), z późniejszymi zmianami;
- naruszenie art. 9 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 4253/88 z dnia 18 grudnia 1988 r. (²);
- wadliwe uzasadnienie ze względu na niespójność i arbitralny charakter;
- wadliwe uzasadnienie ze względu na sprzeczność, nielogiczność i brak argumentów.

(¹) Dz.U. L 185 z 15.07.1988, str. 9.

(²) Dz.U. L 374 z 31.12.1988, str. 1.